

zřejmých nedopatření strany na její újmu. Zásadu tu uznal nss také pro řízení správní již dříve ve svých nál. Boh. A 2995/23, 706/21, 4215/24 a 4600/25.

Jestliže tedy všechny okolnosti nasvědčovaly tomu — jak uvedeno — že podání z 18. prosince 1929 podává Dr. Korb jménem zcizitelky a že dodatek »für Ant. H.« připojen byl pouze nedopatřením, bylo povinností vyměřovacího úřadu, když neuznal již nedopatření to za zřejmé a bezvýznamné, aby pochybnosti, které v něm musely vzniknouti, dotazem na podatele odstranil; a — když tak neučinil a strana ve svém odvolání výslovně na nedopatření to poukazovala a vysvětlovala je omylem — bylo na odvolacím úřadu, aby opomenutí I. instance napravil.

Poněvadž tak žal. úřad neučinil, vycházejí z názoru, že i zřejmé nedopatření jde na vrub strany a že úřad není povinen bráti na ně zřetele, názor ten však odporuje zásadě slušnosti a dobré víry v procesním právu našem i pozitivně uznané, spočívá nař. rozhodnutí na řízení podstatně vadném.

Č. 10.733.

Samospráva obecní. — Řízení správní: * Rozhodnutí městského zastupitelstva Brněnského o odvolání z výměru městské rady, jímž uložena pořádková pokuta ve věci obecní dávky, není konečné, nýbrž podléhá oprávněmu prostředku na zemský úřad (§ 44 zák. č. 329/21 Sb.).

(Nález ze dne 25. září 1933 č. 18.460/31.)

V ě c: Spolek »Brünner Ruderverein« v Brně proti městskému zastupitelstvu hlavního města Brna o pořádkovou pokutu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Výměrem měst. rady hlavního města Brna z 19. ledna 1931 byla stěžujícímu si spolku uložena ve smyslu § 7 pravidel o vybírání obecní dávky ze hry v karty, pořádková pokuta 200 Kč. Odvolání bylo městským zastupitelstvem hlavního města Brna v zasedání dne 23. června 1931 zamítnuto s tím, že vyřízení to jest konečné.

Uvažuje o stížnosti podané do tohoto rozhodnutí musel nss vzhledem k předpisu § 5 svého zák. především z úřední moci luštití otázku, zda nař. rozhodnutí jest rozhodnutím konečným. Dospěl pak v tom směru k úsudku zápornému na základě těchto úvah:

V případě, o který jde, šlo o pořádkovou pokutu, kterou předepsala obec stěžujícímu si spolku na základě ustanovení pravidel o obecní dávce ve smyslu § 43 ob. fin. nov. č. 329/21. Paragraf 44 tohoto zák. praví, že pokud není v pravidlech nic jiného stanoveno, předpisuje dávku obecní starosta; z platebního rozkazu podati lze odvolání, o němž rozhoduje obecní zastupitelstvo, a z rozhodnutí tohoto možno se odvolati k bezprostřednímu úřadu dohlédacímu, jehož rozhodnutí je konečné.

Paragraf 44 podle svého doslovu normuje ovšem jen instanční pořad proti platebnímu rozkazu na obecní dávku. Nicméně nelze usuzovati z této úzké dikce a contrario, že v jiných sporech, týkajících se vynucení

obecních dávek, tento předpis neplatí, nýbrž naopak nutno shledávati v § 44 všeobecné ustanovení, upravující instanční postup ve všech sporech, které se týkají konkrétní povinnosti dávkové, a tudíž také v řízení o pokutách pořádkových, jež obec ukládá za tím účelem, aby splnění této povinnosti zajistila. V uvedeném rozsahu bylo by pokládati ustanovení § 90 měst. statutu brněnského č. 56/1905 z. z. mor. — i kdyby neobsahovalo výhrady tam obsažené — předpisem § 44 zák. č. 329/21 za derogované.

Z uvedeného patrně, že v daném případě rozhodnutí měst. zastupitelstva konečným nebylo, nýbrž že jde z něho další opravný prostředek k zem. úřadu. Byla by tedy stížnost podaná proti němu přímo na nss zásadně podle § 5 zák. o ss nepřijatelná. Poněvadž však nař. rozhodnutí prohlásilo se za konečné, a tím stranu samo svedlo k tomu, aby je napadala přímo stížností k nss-u, uznal je nss podstatně vadným.

Č. 10.734.

L é k á r n y: Rozhoduje o žádosti majitele lékárny za rozšíření jejího stanoviště, přihlíží úřad jednak k potřebě obyvatelstva, jednak k existenční schopnosti veřejných lékáren ve stanovišti neb jeho okolí již zřízených, není však povinen hleděti také k prosperitě lékárny žadatelovy.

(Nález ze dne 26. září 1933 č. 16.030.)

V ě c: Mg. Ph. František J. v P. (adv. Dr. Jiří Chvojka z Prahy) proti ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy o rozšíření stanoviště lékárny.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Rozhodnutím zsp-é v Praze z 29. září 1919 byla st-li udělena koncese ke zřízení a samostatnému provozování nové lékárny v Praze I. se stanovištěm na K.-ckém náměstí a v nové budově kláštera v K.-cké ulici.

K žádosti ze 17. listopadu 1928 za rozšíření stanoviště této lékárny udělil zem. úřad v Praze rozhodnutím z 11. dubna 1930 st-li koncesi k provozování veřejné lékárny v Praze I. se stanovištěm omezeným na K.-cké náměstí, novou budovu kláštera v K.-cké ulici, pak na K.-ovu ulici až k příčné L.-ové ulici a na celou L.-ovou ulici. Petit, aby stanoviště lékárny bylo rozšířeno také na B.-ské náměstí, byl zamítnut.

Nař. rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání st-lovo, jež se omezilo na tu část nař. rozhodnutí, pokud jím nebylo vyhověno petitu o rozšíření stanoviště lékárny v plném obsahu podané žádosti.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Podle § 9 zák. z 18. prosince 1906 č. 5 ř. z. z r. 1907, kterým bylo upraveno lékárnictví, má koncese k provozování veřejné lékárny platnost toliko pro stanoviště úřadem stanovené. Stanovištěm ve smyslu tohoto ustanovení zák. jest, jak zejména z § 14 vysvítá, území, v němž lékárna jako zdravotní zařízení především pro tamní obyvatele má býti zřízena (viz Boh. A 4121/24). Žádá-li majitel veřejné lékárny o rozšíření stanoviště, dlužno s takovou žádostí naložiti stejně jako se žádostí o zřízení nové lékárny, tudíž provéstí řízení podle §§ 48 a násl. a zjistiti v něm